

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2016/377**z dnia 15 marca 2016 r.****w sprawie równoważności ram regulacyjnych Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczących kontrahentów centralnych, którzy działają za zezwoleniem i pod nadzorem Commodity Futures Trading Commission, z wymogami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 25 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Procedura uznawania kontrahentów centralnych (dalej „CCP”) z siedzibą w państwach trzecich określona w art. 25 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 ma umożliwić CCP mającym siedzibę i posiadającym zezwolenie w państwach trzecich, których standardy regulacyjne są równoważne standardom ustanowionym w tymże rozporządzeniu, świadczenie usług rozliczeniowych na rzecz członków rozliczających lub systemów obrotu mających siedzibę w Unii. Procedura uznawania kontrahentów oraz decyzja o równoważności ram regulacyjnych przewidziane we wspomnianym rozporządzeniu przyczyniają się do osiągnięcia nadrzędnego celu rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jakim jest zmniejszenie ryzyka systemowego poprzez rozszerzenie zakresu wykorzystania bezpiecznych i solidnych CCP do rozliczania kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, w tym również wówczas, gdy CCP mają swoją siedzibę i uzyskali zezwolenie na prowadzenie działalności w państwie trzecim.
- (2) Aby system prawny państwa trzeciego mógł zostać uznany za równoważny systemowi prawnemu Unii w odniesieniu do CCP, istotne skutki obowiązujących rozwiązań prawnych i nadzorczych powinny być równoważne z wymogami Unii pod względem osiąganych celów regulacyjnych. Celem niniejszej oceny równoważności jest zatem sprawdzenie, czy rozwiązania prawne i nadzorcze Stanów Zjednoczonych Ameryki gwarantują, że CCP mający siedzibę i posiadający zezwolenie w tym kraju nie narażają członków rozliczających lub systemów obrotu mających siedzibę w Unii na wyższy poziom ryzyka niż ten, na jaki mogliby oni być narażeni w przypadku korzystania z usług CCP posiadających zezwolenie w Unii, a co za tym idzie, że nie powodują niedopuszczalnego poziomu ryzyka systemowego w Unii.
- (3) W dniu 1 września 2013 r. Komisja otrzymała opinię techniczną Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (dalej „ESMA”) w sprawie rozwiązań prawnych i nadzorczych mających zastosowanie do CCP posiadających siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki. W opinii technicznej wskazano szereg różnic pomiędzy prawnie wiążącymi wymogami mającymi zastosowanie, na poziomie jurysdykcyjnym, do CCP w Stanach Zjednoczonych Ameryki i prawnie wiążącymi wymogami mającymi zastosowanie do CCP na podstawie rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Niniejsza decyzja nie opiera się jednak wyłącznie na analizie porównawczej prawnie wiążących wymogów mających zastosowanie do CCP w Stanach Zjednoczonych Ameryki, lecz również na ocenie skutków tych wymogów i ich adekwatności jako środka służącego ograniczaniu ryzyka, na które mogą być narażeni członkowie rozliczający lub systemy obrotu z siedzibą w Unii, w sposób uznany za równoważny ze skutkami wymogów określonych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012.
- (4) Zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, aby ramy prawne i nadzorcze w państwie trzecim dotyczące CCP, którzy uzyskali zezwolenie w tym państwie trzecim, zostały uznane za równoważne z przepisami tego rozporządzenia, muszą być spełnione trzy warunki.
- (5) Po pierwsze, CCP, którzy uzyskali zezwolenie w państwie trzecim, muszą spełniać prawnie wiążące wymogi równoważne wymogom ustanowionym w tytule IV rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (6) Prawnne wiążące w Stanach Zjednoczonych Ameryki wymogi dotyczące CCP, którzy działają za zezwoleniem (CFTC stosuje termin „rejestracja”) i pod nadzorem Commodity Futures Trading Commission (CFTC), są określone

⁽¹⁾ Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1.

w ustawie *Commodity Exchange Act* („CEA”), zmienionej przepisami tytułów VII i VIII ustawy *Dodd-Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act* („ustawa Dodd-Frank”), oraz w ogłoszonych na ich podstawie regulacjach (*regulations*) CFTC. CFTC jest organem właściwym w sprawach nadzoru nad wszystkimi kontraktami pochodnymi, które nie są oparte na jednym papierze wartościowym (akcji lub obligacji), kredycie lub wąsko zdefiniowanym zbiorze lub indeksie papierów wartościowych, oraz jest organem odpowiedzialnym za udzielanie zezwolenia CCP, którzy świadczą usługi rozliczeniowe dla tych kontraktów pochodnych (organizacje rozliczające instrumenty pochodne, DCO z ang. *derivative clearing organizations*), jak również za regulowanie tych CCP. Kontrakty pochodne, które wchodzą w zakres kompetencji CFTC, odpowiadają tym samym podzbiorowi kontraktów pochodnych objętych przepisami dotyczącymi CCP określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012. Niniejsza decyzja dotyczy wyłącznie równoważności rozwiązań prawnych i nadzorczych dla DCO, nie dotyczy natomiast rozwiązań prawnych i nadzorczych dla CCP, którzy świadczą usługi rozliczeniowe dla kontraktów pochodnych, które wchodzą w zakres kompetencji Securities and Exchange Commission („SEC”). Jeżeli CCP posiada zezwolenie zarówno jako agencja rozliczeniowa w ramach kompetencji SEC oraz jako DCO, niniejsza decyzja dotyczy takich CCP wyłącznie w takim zakresie, w jakim świadczą one usługi rozliczeniowe dla kontraktów pochodnych wchodzących w zakres kompetencji CFTC.

- (7) Prawnie wiążące wymogi mające zastosowanie do CCP, które posiadają zezwolenia wydane przez CFTC, obejmują standardy wysokiego poziomu określone przez podstawowe zasady dla DCO zawarte w sekcji 5b(c)(2) CEA oraz w części 39 podczęści A i B regulacji CFTC. Każdy CCP musi spełniać te podstawowe zasady w celu uzyskania zezwolenia CFTC. Te podstawowe zasady są uzupełniane przez szczegółowe rozszerzone standardy zarządzania ryzykiem mające zastosowanie do DCO, które zostały zaklasyfikowane jako ważne systemowo przez Financial Stability Oversight Council Stanów Zjednoczonych Ameryki i w przypadku których CFTC została wyznaczona jako agencja nadzoru (określanych jako „SIDCO”). Rozszerzone standardy zarządzania ryzykiem są określone w części 39 podczęść C regulacji CFTC (regulations 39.30 do 39.42). Standardy wysokiego poziomu oraz szczegółowe rozszerzone standardy zarządzania ryzykiem dla SIDCO (stanowiące łącznie „zasady naczelné”) mają zastosowanie zarówno do SIDCO, jak i do DCO, które nie zostały wprawdzie zaklasyfikowane jako SIDCO, ale dobrowolnie zgodziły się być prawnie związane tymi szczegółowymi standardami zarządzania ryzykiem („DCO objęte na zasadzie dobrowolności”, ang. *opt-in DCO*). Te zasady naczelné stanowią pierwszy poziom prawnie wiążących wymogów mających zastosowanie do DCO.
- (8) Zgodnie z zasadami naczelnymi DCO muszą ustanowić wewnętrzne przepisy i procedury, które muszą zostać zatwierdzone przez CFTC. W odniesieniu do niektórych standardów sformułowanych w ramach zasad naczelných wewnętrzne przepisy i procedury DCO muszą zawierać szczegółowe zasady normatywne dotyczące sposobu, w jaki DCO zamierza spełnić wymogi tych standardów. Ponadto wspomniane wewnętrzne przepisy i procedury zawierają wymogi, które uzupełniają wymogi narzucone przez zasady naczelné. Po zatwierdzeniu przez CFTC wewnętrzne przepisy i procedury stają się prawnie wiążące dla DCO i stanowią integralną część rozwiązań prawnych i nadzorczych, których DCO muszą przestrzegać. W przypadku naruszenia zasad naczelných lub wewnętrznych przepisów i procedur DCO, CFTC ma prawo nałożyć sankcje na DCO, w tym w postaci nałożenia grzywny oraz zawieszenia lub cofnięcia zezwolenia.
- (9) W Stanach Zjednoczonych Ameryki prawnie wiążące wymogi w odniesieniu do kontraktów pochodnych rozliczanych przez DCO mają zatem strukturę dwupoziomową. Pierwszy poziom prawnie wiążących wymogów stanowią zasady naczelné obowiązujące SIDCO i DCO objęte na zasadzie dobrowolności. Drugi poziom prawnie wiążących wymogów stanowią wewnętrzne przepisy i procedury obowiązujące SIDCO i DCO objęte na zasadzie dobrowolności. Dokonując oceny równoważności zgodnie z art. 25 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, charakter i szczegóły wymogów prawnych zawartych w wewnętrznych przepisach i procedurach obowiązujących SIDCO i DCO objęte na zasadzie dobrowolności należy zatem rozpatrywać w kontekście zasad naczelných, tak by upewnić się, że wiążące prawnie wymogi powstałe w drodze połączenia tych elementów rozwiązań prawnych i nadzorczych mogą zostać uznane za równoważne wymogom określonym w tytule IV rozporządzenia (UE) nr 648/2012.
- (10) Istotne skutki zasad naczelných mających zastosowanie do SIDCO i DCO objętych na zasadzie dobrowolności i uzupełnionych przez ich wewnętrzne przepisy i procedury są równoważne skutkom przepisów ujętych w tytule IV rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Zasady naczelné obejmują wymogi dotyczące zarządzania (w tym wymogi organizacyjne, wymogi dotyczące kadry kierowniczej wyższego szczebla, komisji ds. ryzyka, prowadzenia dokumentacji, znaczących pakietów akcji, informacji przekazywanych właścicielom organowi), konfliktów interesów, outsourcingu, prowadzenia działalności, podziału prowadzonej działalności, ciągłości działania, jak również kwestie ryzyka płynności i ryzyka rozrachunku, strategii inwestycyjnej oraz wymogów dotyczących zabezpieczeń.
- (11) Wprawdzie zasady naczelné dotyczące ryzyka płynności nie wymagają od SIDCO i DCO objętych na zasadzie dobrowolności utrzymywania kwalifikowalnych zasobów płynności na potrzeby spełnienia zasady „pokrycia dwóch”, tj. zasobów płynności wystarczających do pokrycia niewykonanych zobowiązań co najmniej dwóch członków rozliczających, wobec których posiadają największe ekspozycje, jednakże wspomniane DCO są zobowiązane do ustanowienia procedur służących pokryciu wszelkich niezabezpieczonych niedoborów płynności, zapewniając w ten sposób, by w przypadku gdy straty przekraczają niewykonane zobowiązania członka rozliczającego, wobec którego posiadają one największą ekspozycję, dostępne były zarezerwowane

ten cel zasoby. Mimo iż jest to inne podejście niż zasada „pokrycia dwóch” ujęta w tytule IV rozporządzenia (UE) nr 648/2012, prowadzi ono do istotnych skutków równoważnych skutkom przepisów zawartych w tytule IV rozporządzenia (UE) nr 648/2012.

- (12) Zasady naczelnego dotyczące uczestnictwa, zarządzania ekspozycjami, wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego, funduszy na wypadek niewykonania zobowiązania, innych zasobów finansowych, kaskadowego pokrywania strat w przypadku niewykonania zobowiązania oraz procedur w przypadku niewykonania zobowiązania wynikają z koncepcji podobnej do tej, która leży u podstaw przepisów zawartych w tytule IV rozporządzenia (UE) nr 648/2012, aczkolwiek różnią się pod pewnymi względami. W odniesieniu do początkowego depozytu zabezpieczającego mającego zastosowanie do pozycji wynikających z transakcji na własny rachunek członków rozliczających zasady naczelnego przewidują minimalny okres likwidacji wynoszący jeden dzień dla kontraktów pochodnych niebędących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, w tym kontraktów terminowych typu future, opcji, swapów na towary rolne, surowce energetyczne i metale, oraz wynoszący pięć dni w przypadku wszystkich pozostałych instrumentów pochodnych, przy czym depozyt zabezpieczający jest pobierany na zasadzie netto. Przepisy unijne określają natomiast minimalne okresy likwidacji wynoszące dwa dni w przypadku kontraktów pochodnych niebędących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym oraz pięć dni w przypadku kontraktów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, przy czym depozyt zabezpieczający jest zasadniczo pobierany na zasadzie netto. Tym samym w odniesieniu do pozycji wynikających z transakcji na własny rachunek członków rozliczających dłuższy, wynoszący w Unii dwa dni okres likwidacji w przypadku kontraktów pochodnych niebędących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym prowadzi do tego, że CCP posiadający zezwolenie w Unii pobierają więcej depozytu zabezpieczającego w odniesieniu do tych pozycji. Z kolei w przypadku początkowych depozytów zabezpieczających pobieranych w odniesieniu do pozycji klientów członków rozliczających zasady naczelnego wymagają pobierania depozytu zabezpieczającego na zasadzie brutto w przypadku wszystkich klas kontraktów pochodnych, podczas gdy prawo Unii nie zawiera takiego wymogu. Ta różnica między pobieraniem depozytu zabezpieczającego na zasadzie netto i na zasadzie brutto prowadzi do równoważnych wyników pod względem kwoty depozytu zabezpieczającego, którą DCO utrzymują w odniesieniu do pozycji klientów, co kompensuje różnicę jeśli chodzi o długość okresu likwidacji. W związku z powyższym zasady naczelnego w odniesieniu do wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego mogą zostać uznane za równoważne prawu Unii w zakresie, w jakim dotyczą klientów członków rozliczających. Prawo Unii wymaga ponadto stosowania jednego z trzech środków antycyklicznych w celu zapewnienia, by początkowe depozyty zabezpieczające nie uległy zbyt dużemu obniżeniu w okresach stabilnej koniunktury gospodarczej ani nie odnotowały nagłego wzrostu w okresach warunków skrajnych, podczas gdy zasady naczelnego nie zawierają konkretnego wymogu tego rodzaju. W ten sposób te antycykliczne środki prowadzą do stabilnych i ostrożnie szacowanych depozytów zabezpieczających. Ponadto zasady naczelnego wymagają od SIDCO i DCO objętych na zasadzie dobrowolności stosowania zasady „pokrycia dwóch”, w przypadku gdy te DCO zostały zaklasyfikowane jako ważne systemowo w wielu jurysdykcjach lub w przypadku gdy prowadzą one działalność o bardziej złożonym profilu ryzyka. Przepisy Unii nakładają natomiast wymóg „pokrycia dwóch” na wszystkich CCP.
- (13) Rozwiązania prawne i nadzorcze Stanów Zjednoczonych Ameryki mające zastosowanie do DCO należy zatem uznać za równoważne, pod warunkiem że zgodnie z wewnętrznymi przepisami i procedurami DCO, które uzyskały zezwolenie jako SIDCO i DCO objęte na zasadzie dobrowolności, gwarantują one spełnianie przez DCO wymienionych niżej wymogów. Wymogi te to: 1) w przypadku kontraktów pochodnych niebędących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, które są realizowane na rynkach regulowanych, okres likwidacji wynosi dwa dni w odniesieniu do początkowego depozytu zabezpieczającego stosowanego do pozycji wynikających z transakcji na własny rachunek członków rozliczających; 2) w przypadku wszystkich kontraktów pochodnych środki służące ograniczeniu procykliczności, prowadzące do stabilnych i ostrożnie szacowanych depozytów zabezpieczających, są równoważne co najmniej jednemu z wariantów określonych w tytule IV rozporządzenia (UE) nr 648/2012; oraz 3) wystarczające, finansowane z góry i dostępne zasoby finansowe umożliwiają DCO sprostanie skutkom niewykonania zobowiązania przez co najmniej dwóch członków rozliczających, wobec których DCO posiada największe ekspozycje, w ekstremalnych, ale prawdopodobnych warunkach rynkowych, z uwzględnieniem dodatkowych ryzyk, na które dane DCO są narażone w wyniku jednoczesnej niewypłacalności podmiotów należących do grupy członków rozliczających niewykonujących zobowiązania.
- (14) Komisja odnotowuje fakt, że specyficzne cechy określonych notowanych kontraktów pochodnych na towary rolne, realizowanych na rynkach regulowanych w Stanach Zjednoczonych Ameryki i rozliczanych przez DCO, odnoszą się do rynków, które są zasadniczo wykorzystywane przez krajowych kontrahentów niefinansowych w Stanach Zjednoczonych Ameryki, którzy za pomocą tych kontraktów zarządzają swoim ryzykiem handlowym i którzy wykazują niski stopień wzajemnych powiązań o charakterze systemowym z resztą systemu finansowego. Ryzyka wynikające z rozliczania tych kontraktów są nieznaczące z punktu widzenia członków rozliczających i systemów obrotu mających siedzibę w Unii. W rezultacie elementy systemu regulacyjnego mające zastosowanie do tych kontraktów pochodnych na towary rolne nie mają istotnego wpływu na ocenę równoważności.
- (15) Należy zatem stwierdzić, że rozwiązania prawne i nadzorcze CFTC obejmujące zasady naczelnego oraz wewnętrzne przepisy i procedury SIDCO i DCO objętych na zasadzie dobrowolności, które spełniają standardy określone w niniejszej decyzji w odniesieniu do zarządzania ryzykiem, powinny zostać uznane za prawnie wiążące wymogi równoważne wymogom ustanowionym w tytule IV rozporządzenia (UE) nr 648/2012. Jedynie SIDCO i DCO objęte na zasadzie dobrowolności spełniające te wiążące prawnie wymogi (tj. zasady naczelnego uzupełnione wewnętrznymi przepisami i procedurami zatwierdzonymi przez CFTC i zgodne ze standardami określonymi

w niniejszym akcie) mogą kwalifikować się do uznania przez ESMA, który powinien zweryfikować, zgodnie z art. 25 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 648/2012, że te standardy stanowią część wewnętrznych przepisów i procedur każdego CCP podlegającego temu systemowi prawnemu i ubiegającemu się o uznanie w Unii. Podobnie ESMA weryfikuje na bieżąco, zgodnie z art. 25 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, czy uznany za równoważny system zdefiniowany w niniejszej decyzji, w tym zawarte w niej warunki, w dalszym ciągu spełnia warunki, i może cofnąć decyzję o uznaniu, jeżeli warunki te nie są już spełniane. W szczególności ESMA zweryfikuje, czy CCP stosuje dwudniowy okres likwidacji w odniesieniu do pozycji wynikających z transakcji na własny rachunek członków rozliczających w kontraktach pochodnych niebędących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, czy CCP stosuje środki służące ograniczeniu procykliczności, które pod względem zapewniania stabilnych i ostrożnie szacowanych depozytów zabezpieczających są równoważne dowolnemu z trzech środków określonych w rozporządzeniu (UE) nr 648/2012, oraz czy CCP utrzymuje wystarczające, finansowane z góry i dostępne zasoby finansowe umożliwiające mu sprostanie skutkom niewykonania zobowiązania przez co najmniej dwóch członków rozliczających, wobec których posiada on największe ekspozycje, w ekstremalnych, ale prawdopodobnych warunkach rynkowych, z uwzględnieniem dodatkowych ryzyk, na które dany CCP jest narażony w wyniku jednoczesnej niewypłacalności podmiotów należących do grupy członków rozliczających niewykonujących zobowiązania.

- (16) Zgodnie z drugim warunkiem określonym w art. 25 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne i nadzorcze dotyczące CCP mających siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki muszą ponadto przewidywać prowadzony na bieżąco skuteczny nadzór i egzekwowanie prawa w odniesieniu do CCP w tej jurysdykcji.
- (17) W drodze stosowania procedur nadzorczych i procedur sprawdzających opartych na analizie ryzyka, w tym testowania wymogów ostrożnościowych, CFTC na bieżąco monitoruje, czy DCO spełniają wymogi w zakresie zarządzania ryzykiem. CFTC prowadzi kontrole przy wykorzystaniu zespołów kontrolnych. Po zakończeniu kontroli CFTC sporządza sprawozdanie podsumowujące wyniki kontroli, obejmujące wszelkie kwestie budzące zastrzeżenia. W sprawozdaniu opisywane są wszelkie zaobserwowane niedociągnięcia i CFTC dysponuje różnymi środkami służącymi zapewnieniu, by DCO w odpowiedni sposób zareagował na stwierdzone problemy, w tym możliwością nałożenia grzywnien oraz zawieszenia lub cofnięcia zezwolenia w przypadku, gdy nie usunięto niedociągnięć. Sprawozdanie to lub zawarte w nim informacje, podobnie jak informacje o wszelkich środkach zastosowanych w jego następstwie, mogą być udostępniane organom regulacyjnym państw trzecich na podstawie ustaleń dotyczących współpracy.
- (18) Należy zatem stwierdzić, że rozwiązania prawne i nadzorcze dotyczące DCO przewidują skuteczny bieżący nadzór i egzekwowanie prawa.
- (19) Zgodnie z trzecim warunkiem określonym w art. 25 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne i nadzorcze Stanów Zjednoczonych Ameryki muszą przewidywać skuteczny równoważny system uznawania CCP, którzy uzyskali zezwolenie w ramach systemów prawnych państw trzecich („CCP z państwa trzeciego”).
- (20) CCP z państw trzecich mogą ubiegać się w CFTC o zezwolenie dla DCO. Zgodnie z jej ustawowym upoważnieniem na mocy 7 U.S.C. § 2(i) CFTC może stwierdzać zastępczą zgodność w odniesieniu do CCP z państwa trzeciego w zakresie, w jakim stwierdziła porównywalność między jej wymogami dotyczącymi DCO a wymogami systemu prawnego w państwie trzecim. W przypadku stwierdzenia zastępczej zgodności CCP z państwa trzeciego, który uzyskał zezwolenie jako DCO, może spełnić wymogi CFTC poprzez spełnianie porównywalnych wymogów w swojej własnej (tj. państwa trzeciego) jurysdykcji. Warunkiem uznania CCP jest również zawarcie protokołu ustaleń między CFTC a właściwym organem nadzoru z państwa trzeciego, w którym siedzibę ma CCP ubiegający się o uznanie.
- (21) Należy zatem stwierdzić, że rozwiązania prawne i nadzorcze CFTC przewidują skuteczny równoważny system uznawania CCP z państw trzecich.
- (22) Podstawę niniejszej decyzji stanowią prawnie wiążące wymogi dotyczące SIDCO i DCO objętych na zasadzie dobrowolności, mające zastosowanie w Stanach Zjednoczonych Ameryki na dzień przyjęcia niniejszej decyzji. Komisja powinna, we współpracy z ESMA, w dalszym ciągu regularnie monitorować zmiany rozwiązań prawnych i nadzorczych dotyczących SIDCO i DCO objętych na zasadzie dobrowolności oraz spełnianie warunków, na podstawie których podjęto niniejszą decyzję.
- (23) Regularny przegląd rozwiązań prawnych i nadzorczych mających zastosowanie w Stanach Zjednoczonych Ameryki do SIDCO i DCO objętych na zasadzie dobrowolności nie wyklucza możliwości dokonania przez Komisję szczegółowego przeglądu w dowolnym czasie, w przypadku gdy zmiany sytuacji, a w szczególności wyniki weryfikacji dokonanych przez ESMA lub informacje jej dostępne w wyniku współpracy w zakresie nadzoru z CFTC prowadzonej zgodnie z procedurami i mechanizmami, o których mowa w art. 25 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 648/2012, sprawiają, że konieczne jest, by Komisja dokonała ponownej oceny równoważności stwierdzonej niniejszą decyzją. Taka ponowna ocena może prowadzić do uchylecia niniejszej decyzji.
- (24) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Europejskiego Komitetu Papierów Wartościowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Do celów art. 25 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 648/2012 rozwiązania prawne i nadzorcze Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczące organizacji rozliczających instrumenty pochodne, obejmujące sekcję 5b *Commodity Exchange Act* oraz część 39 podczęści A, B i C regulacji CFTC, z wyjątkiem regulacji 39.35 i 39.39, uznaje się za równoważne wymogom tytułu IV rozporządzenia (UE) nr 648/2012, jeżeli wewnętrzne przepisy i procedury organizacji rozliczających instrumenty pochodne, które zostały przez organy Stanów Zjednoczonych Ameryki zaklasyfikowane jako posiadające znaczenie systemowe („organizacje rozliczające instrumenty pochodne o znaczeniu systemowym”), oraz organizacji rozliczających instrumenty pochodne, które dobrowolnie poddały się przepisom zawartym w części 39 podczęść C regulacji CFTC i prowadzą działalność za zezwoleniem i pod nadzorem CFTC (organizacje rozliczające instrumenty pochodne objęte na zasadzie dobrowolności), zawierają elementy, o których mowa w ust. 2 i 3.

2. Szczegółowe przepisy zawarte w wewnętrznych przepisach i procedurach organizacji rozliczających instrumenty pochodne o znaczeniu systemowym i organizacji rozliczających instrumenty pochodne objętych na zasadzie dobrowolności, o których mowa w ust. 1, obejmują, w odniesieniu do zasady określonej w regulacji 39.13 CFTC, szczegółowe środki zarządzania ryzykiem zapewniające obliczanie i pobieranie początkowych depozytów zabezpieczających na podstawie następujących parametrów:

- a) w przypadku pozycji wynikających z transakcji na własny rachunek członków rozliczających w kontraktach pochodnych realizowanych na rynkach regulowanych lub na wyznaczonych rynkach kontraktów zgodnie z sekcją 5 *Commodity Exchange Act*, 7 USC 7 – dwudniowego okresu likwidacji obliczanego na zasadzie netto;
- b) w przypadku wszystkich kontraktów pochodnych – środki służące ograniczeniu procykliczności są równoważne co najmniej jednemu z poniższych środków:
 - (i) stosowaniu bufora depozytowego wynoszącego co najmniej 25 % kwoty wyliczonych depozytów zabezpieczających, do którego czasowego wyczerpania kontrahent centralny dopuszcza w okresach, w których wysokość wyliczonych wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego znacznie wzrasta;
 - (ii) przypisaniu przynajmniej 25 % wagi obserwacjom w warunkach skrajnych w okresie retrospekcji;
 - (iii) zapewnieniu wysokości wymogów dotyczących depozytu zabezpieczającego na poziomie nie niższym niż poziom, który wynikałby z obliczeń dokonanych w oparciu o zmienność oszacowaną w historycznym okresie retrospekcji wynoszącym 10 lat.

3. Szczegółowe przepisy zawarte w wewnętrznych przepisach i procedurach organizacji rozliczających instrumenty pochodne o znaczeniu systemowym i organizacji rozliczających instrumenty pochodne objętych na zasadzie dobrowolności, o których mowa w ust. 1, obejmują, w odniesieniu do zasady określonej w regulacjach 39.11 i 39.33 CFTC, szczegółowe środki dotyczące zasobów finansowych zapewniające, by organizacja rozliczająca instrumenty pochodne o znaczeniu systemowym lub organizacja rozliczająca instrumenty pochodne objęta na zasadzie dobrowolności utrzymywała wystarczające, finansowane z góry i dostępne zasoby finansowe umożliwiające jej sprostanie skutkom niewykonania zobowiązania przez co najmniej dwóch członków rozliczających, wobec których posiada ona największe ekspozycje, w ekstremalnych, ale prawdopodobnych warunkach rynkowych, z uwzględnieniem dodatkowych ryzyk, na które ta organizacja rozliczająca instrumenty pochodne jest narażona w wyniku jednoczesnej niewypłacalności podmiotów należących do grupy członków rozliczających niewykonujących zobowiązania.

Artykuł 2

1. Kontrakty na instrumenty pochodne, o których mowa w art. 1 ust. 2, nie obejmują kontraktów pochodnych na towary rolne, które spełniają wszystkie następujące warunki:

- a) ich podstawę stanowi bazowy produkt rolny i odnoszą się one do stopni, cen, wag, miar lub współczynników przeliczeniowych dla towarów rolnych i ich produktów opublikowanych przez United States Department Of Agriculture (ministerstwo rolnictwa Stanów Zjednoczonych Ameryki) i będących przedmiotem obrotu na wyznaczonym przez Stany Zjednoczone rynku kontraktów zgodnie z sekcją 5 *Commodity Exchange Act*, 7 USC 7, lub ich podstawę stanowi bazowy produkt rolny w postaci cukru, oleju sojowego, śrutu sojowej, kakao, kawy lub drewna i są one przedmiotem obrotu na wyznaczonym przez Stany Zjednoczone rynku kontraktów zgodnie z sekcją 5 *Commodity Exchange Act*, 7 USC 7;
- b) ich podstawę stanowi bazowy produkt rolny, który stanowi bazę kontraktu pochodnego na towar rolny oferowanego do rozliczenia przez organizację rozliczającą instrumenty pochodne mającą siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki;

- c) jeżeli w kontraktach tych określone jest co najmniej jedno miejsce produkcji bazowego produktu rolnego, żadne z tych miejsc produkcji nie znajduje się w obrębie Unii;
- d) spełniają dowolny z następujących warunków:
- (i) są one rozliczane fizycznie oraz, z wyjątkiem gdy ich podstawę stanowi bazowy produkt rolny w postaci kawy, wszystkie miejsca dostawy znajdują się poza Unią;
 - (ii) są one rozliczane w środkach pieniężnych oraz, z wyjątkiem gdy ich podstawę stanowi bazowy produkt rolny w postaci kawy lub cukru, kwota rozliczenia nie opiera się na cenach za bazowy produkt rolny, w przypadku którego co najmniej jedno miejsce dostawy znajduje się w Unii.

Uznaje się, że warunek określony w akapicie pierwszym lit. b) nie jest spełniony w odniesieniu do danego kontraktu pochodnego na towar rolny, jeżeli większość takich kontraktów rozliczanych przez organizacje rozliczające instrumenty pochodne, które mają siedzibę w Stanach Zjednoczonych Ameryki, jest rozliczana na rzecz kontrahentów mających siedzibę w Unii, a kontrakty te są również oferowane do rozliczenia przez kontrahenta centralnego z siedzibą w Unii.

2. Art. 1 ust. 3 nie ma zastosowania do organizacji rozliczających instrumenty pochodne o znaczeniu systemowym lub do organizacji rozliczających instrumenty pochodne objętych na zasadzie dobrowolności, o których mowa w ust. 1 tego artykułu.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 marca 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący
